

L'ORACIÓ, UN DESAFIAMENT A SUPERAR

Durant estos dies estem iniciant un nou curs. Després del temps de les vacances, tornem al ritme habitual del nostre treball, els xiquet i joves inicien el curs escolar i en les parròquies es programen les activitats del nou curs pastoral. Si ens situem en la perspectiva de l'Església universal, els tres primers mesos del curs els viurem en l'horitzó del jubileu de l'any 2025, que s'obrirà a Roma la vespra de Nadal, i en la nostra diòcesi el dia 29 de desembre amb una celebració de l'Eucaristia en la catedral. Com ja sabeu, el papa Francesc desitja que este temps de preparació per a l'any jubilar siga una ocasió perquè redescobrim la importància que l'oració hauria de tindre en la nostra vida cristiana, perquè només qui obri el cor a Déu es disposa a acollir de veritat la gràcia del perdó i a viure un temps de conversió.

L'oració és un desafiament a superar en el moment present, perquè vivim en una cultura contradictòria. D'una banda, el ritme de vida actual, del qual no és fàcil aïllar-se, marcat per l'activisme, la competitivitat i el consumisme, genera en moltes persones un sentiment de buit, estrés, angoixa i múltiples inquietuds que no aconseguix alleujar tot allò que el món ens oferix com a camí cap a una felicitat que les coses no poden donar. La mentalitat secularitzada, que configura la manera de pensar de molts dels nostres contemporanis, dificulta també el cultiu de l'espiritualitat i de tot el que porta a la trobada amb Déu. L'utilitarisme i la necessitat de trobar solucions i respostes ràpides als nostres problemes porten a molts a pensar que l'oració és una cosa inútil o una pèrdua de temps. La pregunta que molts es fan és: Per a què pregar?

Hi ha un altre aspecte de la nostra situació cultural: en la nostra vida agitada, moltes persones senten un desig de buscar camins per a trobar serenitat i pau interior. El soroll i l'enrenou del nostre món porten a experimentar la necessitat del silenci. Moltes espiritualitats que coneixem actualment es presenten com una resposta a la demanda creixent de benestar emocional, equilibri personal o serenitat per a encaixar les contrarietats de la vida. S'entén l'espiritualitat com a cultiu de la pròpia interioritat perquè les persones es troben amb elles mateixes, però sense cap referència a Déu.

El cristià pot arribar a comprendre la necessitat de l'oració si té clar el sentit de la seua vida. Sant Agustí ho va expressar magistralment en les seues confessions: "Ens vas crear, Senyor, per a tu. I el nostre cor està inquiet fins que descanse en tu". Som criatures de Déu i, per tant, només en Ell podem trobar la felicitat. Únicament en la trobada i en l'amistat amb Ell podem recórrer el camí que ens porta a esta meta; només confiant en Ell i abandonant-nos a les seues mans trobarem la força per a superar els moments de fosc que puguen aparèixer al llarg del camí. Per això, la primera pregunta que cadascun de nosaltres ens hem de fer per a arribar a comprendre per què l'oració és necessària en la vida del creient, és si tenim clara la meta de la nostra vida i si de veritat desitgem arribar a ella.

Amb la meua benedicció i afecte.

*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València